

Pedro Mañas

David Sierra Listón

Aventures llegendàries

d'Anna
KADABRA

La cançó dels dracs

Estrella Polar

Pedro Mañas

David Sierra Listón

Aventures llegendàries

d'Anna
KADABRA

La cançó dels dracs

Estrella Polar

Estrella Polar

Titol original: *Anna Kadabra. Aventuras legendarias. La canción de los dragones*

© del text: Pedro Mañas, 2023

© de les il·lustracions: David Sierra Listón, 2023

© de la traducció: Lara Estany, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2023

ISBN: 978-84-1389-688-5

Dipòsit legal: B. 18.391-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com

o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Era diumenge al matí, i Moonville dormia sota un cel cobert de núvols. Fins i tot els galls dels penells semblava que ronquessin.

Una fina pluja de tardor tamborinejava sobre les teulades. Tret d'això, tot estava tranquil i en silenci.

Tot... menys la casa de l'Àngela Sèsam.

Rere la porta del seu garatge s'hi endevinava un xivarri de mil dimonis. Una barreja de bronzits, cops, udols desafinats i altres sorolls igual d'estridents. Allò sonava com una lluita a mort entre gripopòtams salvatges.

Bé, doncs resulta que els gripopòtams érem nosaltres.
El Club de la Lluna Plena al complet!

No, no és que ens estiguéssim barallant. El que fèiem en aquell garatge... era música. O això és el que deia l'Àngela. O, més aviat, ho bramava.

—Va, que el ritme no pari!! —repetia a plens pulmons, com una estrella de rock famosa.

Malgrat la pluja que queia fora, la meva amiga duia unes absurdes ulleres de sol. I aquest cop sí que sé explicar-te per què. Feien joc amb la moderna bateria que estava estomacant!

El sorollós instrument estava situat al centre del garatge. I dic «garatge» per no dir «deixalleria». Estava ple a vessar de trastos, videojocs i còmics vells. Amb prou feines quedava lloc per al minúscul cotxe de la seva àvia.

Era ella qui havia regalat la bateria a l'Àngela per al seu aniversari.

No era estrany, perquè totes dues són igual d'extravagants. Però si l'havia comprat a la seva neta és perquè també devia ser una mica dura d'orella.

Quin escàndol!

És clar que els altres aprenents no es quedaven enrere. Ells també havien portat els seus instruments a l'assaig. I no eren uns instruments qualssevol.

El Marcus Pocus tocava un teclat elèctric passat de moda. L'havia demanat prestat al seu pare. Feia córrer els dits per les tecles com si volgués fer-los pessigolles.

—Som-hi, bruixiartistes! —cantussejava. Tenia els ulls tancats per deixar-se portar pel ritme.

No l'hi diguis, però jo crec que hauria sigut millor que els obrís. Al seu costat, la Sarah Kazam empunyava amb decisió i destresa l'arc del seu violí.

Resulta que la meva amiga fa anys que estudia música. Suposo que no en té prou amb la màgia, les classes de francès, les pràctiques d'atletisme i el taller de matemàtiques.

El cert és que la seva melodia sonava afinada, però també passada de moda. Semblava una cançó de bressol. Potser la que tocaven a Mozart quan era petit.

—És que no podeu respectar l'escala? —protestava la Sarah—. Hem dit que tocaríem en do sostingut!

Era graciós, tenint en compte que hi havia algú que no podia sostenir ni el seu instrument. I quan dic «algú», em refereixo a l'Oliver Dark. Ja saps, el bandararra que va acabar convertit en bruixot després de descobrir que tenia màgia negra.

És clar que ara tenia una cosa més perillosa encara: una immensa guitarra elèctrica.

Més que tocar-la, l'Oliver la fujetejava com si fos una pandereta. Les vibracions de l'instrument amenaçaven de fer caure els trastos amuntegats per tot arreu.

—Fumeu-li canya, badocs! —rugia, i més fort encara que la guitarra.

A banda de sorollosa, semblava caríssima. Els seus pares, els més rics del poble, l'hi havien comprat quan van saber que volíem muntar un grup musical.

Ah, és que no t'ho havia dit, encara?

Doncs t'ho dic ara: els meus amics i jo volíem fer una banda de música!

És cert que de moment no passàvem de banda criminal. Devia ser un delicte tocar tan malament. Per això, abans que algun veí truqués a la policia, vaig decidir interrompre l'assaig.

—Per les berrugues de la Bruixa Avorrida, pareu ja!
—vaig cridar—. Prou, prou, prooooo!

Encara em brunzien les orelles quan tots van parar per mirar-me, estranyats.

—Ai, Anna —va sospirar el Marcus—, hauràs d'afinar més, si vols ser la cantant.

—Però com vols que canti amb aquest enrenou?! —vaig rugir, i després vaig agafar aire per calmar-me—. Mireu, això d'improvisar una melodia no funciona.

—Doncs al públic li encanta —va dir l'Àngela, assenyalant un racó.

És clar, perquè allò que ella anomenava «públic» eren el seu germà i el meu. Ni tan sols s'havien adonat que ja no tocàvem. El Nino seguia ballotejant i picant de mans mentre l'Otto l'acompanyava amb sons petarrelleigs.

—Gugu! —somreia el meu germà, remenant el cul inflat pel bolquer.

—La vostra música éz zúper! —va xisclar el Nino, excitat.

Estic convençuda que aquell parell serien capaços d'aplaudir el camió de la brossa.

Les mascotes, en canvi, no semblaven gens contentes. Les pobres s'havien amagat al cotxe de l'àvia de l'Àngela per no sentir-nos.

El meu gat s'havia fet una bola sota els seients. La Cruela es tapava les orelles amb les ales. El Sr. Llamp

picotejava les finestres, enfadat. El Dard expulsava núvols de fum des de la guantera.

L'únic a qui semblava agradar el xivarri era al Globus. Ho sé perquè ell també va començar a emetre uns sorolls espantosos des del capó. Uns sorolls que em sonaven molt.

És clar, perquè acabava d'escoltar-los! Amb el seu poder per imitar sons, el Globus estava repetint nota per nota el nostre assaig. Aleshores van ser els meus amics els qui van haver de tapar-se les orelles.

—De debò toquem tan malament? —va gemegar el Marcus—. Ara entenc que plogui.

—És culpa vostra! —va protestar l'Oliver, tot vermell—. La meva guitarra sona genial!

—Sisplau! —va burlar-se l'Àngela—. És la meva bateria la que dona força al conjunt.

—Deus voler dir mal de cap —va opinar la Sarah—. Així el violí amb prou feines se sent!

Au, doncs ja estàvem component el nostre tema. I sense instruments ni res. Podríem titular-lo *Discussió a Crits*.

Sort que, abans que algú tragués la vareta, un nou soroll va interrompre'ns. Sonava com la bateria de l'Àngela, però venia del carrer.

Algú estava picant furiosament la porta del garatge.

No, no era la policia, ni tampoc un veí furiós. Ni tan sols l'àvia de l'Àngela, que aquell dia tenia classe de karate. És una «iaia de batalla», com diu la seva neta.

Qui va aparèixer a l'altra banda de la porta va ser... la nostra estimada Madame Prune.

Venia engalanada amb una mena d'impermeable rosa amb gatets grocs. No sé si compra aquestes coses a la

boutique El Bell Udol o les hi regala algun bruixot rival. El cas és que, a més de xopa, semblava preocupada. Li tremolava el monyo i tot.

—Esteu tots bé, petits?! —va preguntar, amb la vareta a la mà—. Estava passejant sota la pluja i he sentit uns sorolls espantosos. M’ha semblat que us estava atacant un gripopòtam.

Ho veus? El que jo deia.

